

עומן הדינוזאורים

ישראל אל מחוץ לבתי-החרושת, טרף לאבטלה ולמצוקה. הכלכלות הלאומיות יקרטו ויתמוטטו. בחורף האירופי והאמריקאי האכזרי יישארו הבתים בלא-חימום, והילדים ירעדו מקור. המכוניות יחלידו במוסכים. רק המיליונרים יוכלו להרשות לעצמם לטוס במטוסים. ההמונים, הרגילים לנוע לחופים רחוקים בירח אוגוסט, יישארו בבית.

תפקידו המרכזי של מדינאי אי-רופי — וגם אמריקאי — הוא לרדוף אנו לכך שזה לא יקרה. הוא צריך להבטיח לבחירתו נפט — בכל מחיר.

אם המחיר הוא הצהרה מדינית, הנוקטת עמדה מסוימת בסיכסוך בין שני עמים רחוקים, אין זה מחיר גבוה מדי. (כמה ישראלים היו מוכנים לוותר — נגיד על עשירית משכרם — כדי להבטיח עמדה ישראלית צודקת בסיכסוך בין סין ויאטנאם? כמה ישראלים מחו נגד אספקת נשק ישראלי, תמורת כסף טוב, לכל מיני רודנים, רבייטכנים ומומחים לעניינים ברחבי תבל?)

האנשים מדינאי בכיר בכך שהוא פועל על פי האינטרסים של ארצו — הרי זה מנוחך. אין זו האשמה, אלא מחמאה.

דיפלומט נבון לא יתבע לעולם ממדינאי זר לפעול נגד האינטרסים של ארצו, כפי שהוא מבין אותם. הוא ילך בדרך ההפוכה. הוא ישתדל לגבש מדיניות המבוססת על אינטרסים משותפים. הוא ינסה לשכנע את המדינאי הזר שאם יאמץ לעצמו מדיניות זו, הוא ישרת את האינטרסים הטובים ביותר של ארצו.

אם רוצה ישראל לנטרף את כוחו של הנפט הערבי, עליה לגבש מדיניות שלא תכריח את ראשי-המדינות לבחור בין ישראל ובין הנפט הערבי.

טענות הערכיות נגד המדינאים האמריקאים אינן פחות מזוהרות. איך אפשר להאשים פוליטיקאי בכך שהוא רוצה להיבחר? הרי זוהי הפונקציה העיקרית (ולא פעם גם היחידה) של הפוליטיקאי.

כפי שרמזו יהודי ניו-יורק לפני שבור עיים, קשה מאד להיבחר בניו-יורק, כאשר מרגיזים את היהודים. ולא קל להיבחר כנשיא ארצות-הברית, אם מפסידים את הבחירות בניו-יורק ובכמה ריכוזים אחרים. מה צריך פוליטיקאי אמריקאי לעשות כדי להימנע מסכנה זו?

הוא צריך להתניף ליהודים, לחבוש כיפה, לתחוב פתק בין אבני הכותל המערבי, ובעיקר: עליו להלל ולשבח את מדיניותה של ממשלת ישראל, כל ממשלה ישראלית, גם אם זו תחליט לאסור שתיית קוקה-קולה.

עד כאן הכר ברור, הכר יורד עם את עובדות-החיים, וכל אדם פועל לפי הנסיבות.

השאלה היא: מה קורה כאשר שתי עובדות-חיים יסודיות אלה — הנפט הערבי והקול היהודי — מתנגשות? מה צריך מועמד אמריקאי לעשות שבת-בחרות, אם ישראל תחליט — למשל — להפציץ ולהשמיד את כל בארות-הנפט בעולם המוסלמי?

או, להפך, מה יעשה אם מלך סעודיה ידרוש, כתנאי להמשך אספקת הנפט, שנשיא ארצות-הברית יצטלם בכיכר מר-כית בברוקלין כשהוא מדקלם בהנאה את הפרוטוקולים של ז'ינטי צ'ינ? מה שקורה עתה בארצות-הברית אינו רחוק מכך.

שני כלי-הנשק מופעלים היטב, בידי אמנים. הסיכסוך העתיק בין הגר ושרה, בין ישמעאל ויצחק, נמשך בדמותם של אחמד זקי אל-ימאני והרב מרדכי שינדלר. הוא שאמרתי: יש לקדושי-ברוך-הוא חושיהומור.

מדינת ניו-יורק ובכמה מדינות מפתח דומות.

בתום התהליך היו ששה מיליון יהודים אמריקאיים ממוקמים במקומות הנכונים, מוכנים לעימות הגדול. שרה ויצחק, השוכנים אישם ברקיע, יכלו לברך את הקדוש-ברוך-הוא על מלאכתו כי טובה.

הנה כי כן, זהו המצב הקיים. יש סיכסוך בין ישראל והעולם הערבי. כל צד משתמש בכל כלי-הנשק שבאמתחתו. זה מול זה מוציאים שני כלי-הנשק המתוחכמים ביותר עני

דינוזאורים: ההומור של הקדוש-ברוך-הוא

אדמות: הנפט הערבי והיהודים האמריקאיים.
זהב שחור מוד הון יהודי, כאי-רות-נפט מוד גושי-בוכחרים, מכור נותיקידות מוד מכוונת-הצבעה, האיית-אלדה תומיני מוד הרבי מדובאבין, לוכי-הנפט מוד הזר-בי היחודי.

כמו שאומרים האנגלו-אספים, בעיקבות הרומאים: **A FAIR FIGHT.**

את המינסמות השגורות בפי התעי מולה הישראלית, בעימות זה, היא: "מוכרים אותנו תמורת נפט!"
האשמה נוראה זו נוסחת כעת בפניהם של הנשיא ואלרי ז'יסקארד'אסטן, הקאנצלר הלמוט שמידט וראש-הממשלה מרגרט תאצ'ר, שלא לדבר על גימי קארטר. כנגד זה, שגור בפי התעמולה הערבית האישום ההפוך: "מוכרים אותנו תמורת הקולות היהודיים!"

כך נאמר על הסנאטור אדוארד קנדי, המושל-לשעבר רונלד רגן, שלא לדבר על גימי קארטר.
שתי ההאשמות הן מגוחכות. כאותו ההגיון אפשר להאשים את הפרחים בכך שהם מנצלים את חום השמש. זהו טיבעם של פרי חים, ועד כן הם קיימים.

אצרות-הברית, ועוד יותר אירופה, תלויות בנפט. אין תהליף לשמן האדמה, ובמשך זמן רב לא יהיה כזה. בלי נפט, ייעצרו כל הגלגלים. המונים

דים, כמו הנפט, היה צורך להביא במועד הנכון אל המקומות הנכונים. הנפט בוונצואלה ובניגריה ממלא רק תפקיד שולי במישחק הישראלי-ערבי. חשוב היה למקם את הנפט בסעודיה, בלב ובאיראן.

הוא הדין לגבי היהודים. הם לא היו צריכים רק להיות קיימים. הם היו צריכים להימצא במקומות מסויימים מאד, בזמן מסויים מאד.

ובכן מתגלה כל עוצמת חוכמתו של הקדוש-ברוך-הוא.
בסוף המאה שעברה התרכזו מיליוני יהודים ברוסיה הצארית. אלוהים, הרואה

הקדוש-ברוך-הוא, המכוון את דרכי העולם, הכין עימות היסטורי זה בקפידה רבה. **ולראייה: מאות מיליוני שנים לפני שבחר בבחור עיראקי בשם אברהם בן-תרח ואמר לו "לך רד", הוא כבר תיכנן את גורל שני בניו, יצחק וישמעאל.**

באותם הימים לא הספיק הקדוש-ברוך-הוא עדיין לברוא את אדם וחווה. אך הוא ברא דינוזאורים ובעלי-חיים אחרים. אלה חיו, מתו ונרקבו. שמנייהגוף שלהם חילחלו באדמה, ונתפסו במיכנים גיאר גלויים מסויימים. כך נוצרו, במרוצת מאות מיליוני השנים, אוצרות הנפט בעולם. אלוהים כחר היטב במקומות שבהם הצטבר הנפט מתחת לפני האדמה. לאחר מכן הוכיח למקו מות האלה את בניו של ישמעאל כן-אברהם.

זה לא היה קל. היה דרוש תהליך היסטורי ממושך, ודת חדשה, כדי להוביל את השבטים הערביים ואת שאר חסידי-מוחמד לארצות הקרויות כיום עיראק, איראן, מצריים, לוב ואלג'יריה, וגם להשיג אירם בסעודיה, בקטר, בבחריין, בכוויית ובנסיכויות-הערביות-המאוחדות.

לאחר מכן היה צורך לברוא את התרבות המערבית, בעלת השיגעון הטכנולוגי. בניו של אדם, אשר הסתפקו במשך אלפי שנים ברכיבה על סוסים, נטשו את ארבע-הרגליים ועברו אל ארבעת-הגלגלים. הנפט הפך מיצרך חיוני לעצם קיום האנושות. בילעדיו אין העולם מסוגל להתקיים כיום. בתום תיכנון זה של מאות מילי יוני השנים, השתלכו כל התהליכים כים האלה: שומן הדינוזאורים נמצא במקומות שבהם הוא נמצא, הערכים-המוסלמים שוטטים במקו מות האלה, והעולם המערבי זקוק לנפט כאוויר לנשימה, פשוטו כמשמעו.

הגר וישמעאל, המביטים בנעשה ממרומי הרקיע, אינם יכולים להתלונן. הקדוש-ברוך-הוא דאג היטב לצאצאיהם.

אלם זהו רק הצד האחד של המטבע. הקדוש-ברוך-הוא אינו אוהב לחזור על עצמו. הוא היה יכול לתת גם לצאצאי שרה ויצחק בארות של שומן-דינוזאורים, אך זה היה משעמם.

הוא רצה במשהו חדש, שונה. הרומאים התמחה, בשעתו, בליהוק מתוחכם של זוגות לוחמים בזירה. כך הם הציבו לודר, שהיה עטוף בשיריון כבד ומצוייד בחרב כבדה, מול לוחם זריז, סררשיריון וחרב, שהיה מצוייד רק ברשת ובנשק דמויקילשון, בעל שלוש שיניים. הלודר היה מוגן אך כבד-תנועה, בעל-הקילשון היה נייד אך בלתי-מוגן.

לדעת הרומאים, זה היה עימות הוגן, כאשר היתרונות של כל אחד מן השניים מאזנים את חסרונותיו. (זה היה יותר הוגן מאשר הדורקרב בין אריה ונוצרי.)

נדמה כי גם הקדוש-ברוך-הוא הכין את העימות הישראלי-ערבי תוך גיוון כלי-הנשק.

לא קל היה למצוא משהו שיהיה שונה לגמרי מן הנפט, אך שיהיה חזק כמותו כנשק בעימות מדיני גלובלי. **לאזוהים חיתה התשובה הנכונה: יהודים. לא סתם יהודים, כמובן. את יהויר**